

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: N., H., X., IČO: X., proti žalovanému: J., K., X., správca konkurznej podstaty úpadcu: S., R., X., IČO: X., zast. J., advokátom, K., X., o určenie vlastníctva, uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu a vylúčenie veci z konkurznej podstaty, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Cbi 5/2004-177 zo dňa 8. februára 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Cbi 5/2004-177 zo dňa 8. februára 2007 v napadnutej časti výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania v sume 3450,50 Sk.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 63 073 Sk náhrady trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 K 264/00 zo dňa 30.3.2001 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu S., R., IČO: X. a za správca konkurznej podstaty súd ustanovil J.. Žalobca sa predmetnou žalobou voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k budove, uloženia povinnosti správcovi na uzavretie kúpnej zmluvy k pozemkom, ako aj vylúčenia z konkurznej podstaty nehnuteľnosti – budovy, zapísanej na LV č. X., k. ú. K.. Žalobca dôvody naliehavého právneho záujmu videl v usporiadaní vlastníckych vzťahov k budove, ktoré sú sporné. Poukázal v ďalšom na znenie ust. § 80 písm. c/ OSP. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade nie je daný naliehavý právny záujem žalobcu na takomto určení. Obranou toho, kto uplatňuje právo, že vec zapísaná do konkurznej podstaty úpadcu je podanie žaloby v zmysle § 19 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKV), čo žalobca vykonal rozšírením žaloby, ktorú súd pripustil. Osoba, ktorá tvrdí, že vec do konkurznej podstaty nepatrí, môže podať žalobu o vylúčenie veci z konkurznej podstaty buď na základe výzvy súdu vykonanej podľa § 19 ods. 2 ZKV, alebo aj sama bez takéhoto vyzvania. Vylučované veci sa spravidla opierajú o vlastnícke právo. Výrokom v tomto konaní sa síce nerieši vlastnícke právo, ale súd sa touto otázkou zaoberá v odôvodnení rozhodnutia ako s otázkou predbežnou. Súd žalobu, v časti o určenie vlastníctva žalobcu, zamietol pre nesplnenie dôvodu naliehavosti právneho záujmu.

Uviedol ďalej, že predpokladom úspešnosti žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty je preukázanie nárokov uplatnených inými osobami zapísanými do súpisu konkurznej podstaty alebo preukázanie dôvodov, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. V danom prípade žalobca odôvodňoval podanie žaloby tvrdením, že jemu svedčí vlastnícke právo k budove nachádzajúcej sa na H., ktorú získal sám na základe privatizácie časti Z. – U. K.. Budova bola uvedenému subjektu pridelená do užívania bývalým O. v K. v roku 1981. Toto odôvodňoval dobou užívania predmetnej budovy, pre ktorú ju užíval a choval sa ako vlastník. Od tejto skutočnosti odvodzoval aj predkupné právo k pozemkom, jednak k pozemku parc. č. X., nachádzajúcim sa v k. ú. K., na ktorom je budova postavená, ako aj k súvisiacim pozemkom – parc. č. X. a X.. Zároveň poukazoval i na dohodu, ktorú mal uzatvoriť ústne so správcom konkurznej podstaty úpadcu a zložiť časť zábezpeky vo výške 51 615 Sk na účet správcu v rámci ponukového konania, od ktorej dohody rovnako odvodzoval svoje predkupné právo k pozemkom. Dôvodom zaradenia do súpisu konkurznej podstaty spisovaného správcom podľa § 18 ods. 1 ZKV je tá skutočnosť, že sa jedná o majetok podliehajúci konkurzu (§ 6 ods. 1 ZKV). Patria sem veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty (ďalej len majetok), ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok. Majetkom patriacim dlžníkovi treba rozumieť hlavne majetok, ku ktorému má dlžník – úpadca vlastnícke právo. V tejto súvislosti súd poukázal na spôsoby nadobudnutia vlastníckeho práva, a to ust. § 132 ods. 1 a § 134 ods. 1 Obč. zák. Z uvedeného vyplýva, že predpokladmi úspešnosti vydržania je jednak oprávnenosť nakladania s vecou ako svojou vlastnou, ako aj neporušená držba po dobu stanovenú zákonom. V danom prípade žalobca nedeklaroval uzatvorenie kúpnej, darovacej alebo inej zmluvy jeho právnym predchodcom, od ktorého mal získať majetok – nehnuteľnosť, uvedenú v žalobe. Svoje vlastníctvo, ktorého sa domáhal, opieral výlučne o rozhodnutie vydané jeho právnemu predchodcovi dňa 11.8.1981 býv. Mestským národným výborom v K. pod č. X.. Predmetom rozhodnutia však nebol prevod vlastníctva budovy, resp. práva hospodárenia k nej, ale výlučne prenechanie do užívania nebytových priestorov podľa § 2 ods. 2 písm. c/ Zákona č. 111/1950 Zb. o hospodárení s nebytovými priestormi, nachádzajúcich sa v budove na K. v K., patriacej V. – O.. Žalobca teda ničím neosvedčil svoje vlastnícke právo, ani oprávnenie nakladať s nehnuteľnosťou – budovou, postavenou na parc. č. X. pod súp. č. X. na LV č. X., k. ú. K., ako s vecou vlastnou a ani dôvody pre jej nezaradenie do súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

Na základe vykonaného dokazovania, súd dospel i k záveru, že predmetné nebytové priestory sa nachádzali v budove, ktorá nebola totožná s budovou zapísanou na LV č. X., k. ú. K.. Podľa oznámenia Ministerstva obrany SR, hospodárska budova na K., patriaca V., bola na základe zmluvy č. 2/2004 z 26.5.2004 odovzdaná protokolárne Ministerstvu vnútra SR. Išlo o budovu na H. v K., súp. č. X., postavenú na parcele č. X., zapísanú na LV č. X., k. ú. K..

Podľa hospodárskej zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom úpadcu S. K. a Mestským úradom K. dňa 1.4.1997, bola budova na K. s príslušným pozemkom parc. č. X., pozostávajúcim z parc. č. X. o výmere 1204 m², č. X. o výmere 15 m² a č. X. o výmere 28 m², spolu 1247 m² prevedená na právneho predchodcu úpadcu. Podľa geometrického plánu č. X. z 29.3.1971 vznikla parcela č. X. odčlenením častí parcel X., X. a X. o výmere 1247 m², v prevažnom rozsahu parcely č. X.a. Podľa Správy katastra K. z 13.10.2004, bola

parcela č. X. prečíslovaná na parcelu č. X., ktorá bola ďalej vedená na LV č. X. v celosti iba ako pozemok, zastavaná plocha bez súpisného čísla. V roku 2003 bol vyhotovený nový geometrický plán na zameranie stavieb pod č. X., ktorým bola parcela č. X. rozdelená na súčasné parcely X., X. a X.. Súd konštatoval, že žalobca ničím nepreukázal vznik predkupného práva k pozemkom zmluvou a nesvedčí mu ani zákonné predkupné právo k pozemkom. Ústna zmluva, ktorej sa dovolával, a ktorú mal mať uzatvorenú so správcom, je vylúčená obsahom a účelom zákona o konkurze a vyrovnaní. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku v časti, týkajúcej sa trov konania, podal žalobca odvolanie. Namietal neprimeranú výšku priznaných trov konania, resp. nesprávne určené vo vzťahu k tomuto súdnemu konaniu a osobe žalovaného. Podľa jeho názoru, správcovi konkurznej podstaty náhrada podľa § 8 vyhl. č. 493/1991 Zb. v platnom znení neprislúcha, teda ani splnomocnenému zástupcovi. Namietal, že keďže žalovaný je sám právnikom, nebolo potrebné na účelné bránenie sa proti žalobcovi zastúpenie iným advokátom, a keď správca konkurznej podstaty – právnik na svoju úspešnosť v súdnych sporoch, týkajúcich sa konkurznej podstaty, použije právne služby iného advokáta, ide to nad rámec potrebnosti v zmysle ust § 142 ods. 1 veta prvá OSP. Je toho názoru, že správca konkurznej podstaty je dostatočne odmeňovaný zo svojej odmeny správcu, a keď splnomocní na zastupovanie seba ako správcu tretiu osobu, mal by jej dohodnuté náklady za takéto právne zastupovanie hradiť správca zo svojej odmeny. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti trov konania zrušil v plnej výške priznaných náhrad trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. f/ OSP a rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – budovy zapísanej na LV č. X., k. ú. K., pod súp. č. X., postavenej na parcele č. X., uloženia povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu na odpredaj vedených pozemkov a vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 63 073 Sk. Pri priznaní trov konania aplikoval príslušné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku § 142 ods. 1 OSP.

Podľa § 142 ods. 1 OSP, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Základným merítkom pre nárok na náhradu nákladov je miera úspechu vo veci. Ak mal účastník plný úspech vo veci, prizná sa mu taktiež celá náhrada nákladov konania. Účastník má vo veci plný úspech vtedy, keď súd vyhovie jeho žalobe v plnom rozsahu. Priznať možno len náhradu tých nákladov, ktoré boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Ide o všeobecný princíp, ktorý je potrebný použiť vo všetkých prípadoch, keď ide o priznanie náhrady nákladov konania. Posúdenie účelnosti bude závislé od konkrétnych okolností, tej-ktorej veci. Účastník má právo pribrať si ako zástupcu advokáta, ktorý mu v konaní poskytne právnu pomoc.

V predmetnom prípade žalovaným je správca konkurznej podstaty úpadcu S., K., ktorý si ako zástupcu v tomto konaní zvolil advokáta. Návrh žalobcu súd zamietol, a teda žalovaný mal vo veci plný úspech. Preto mu patrí náhrada trov potrebných na účelné bránenie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd prvého stupňa

pri priznaní náhrady trov konania správne aplikoval ust. § 142 ods. 1 OSP. Správca konkurznej podstaty v danom prípade má postavenie účastníka konania a v prípade úspechu v konaní má právo na náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP. V konaní sa môže dať zastupovať advokátom na základe udelenej plnej moci. Žiadne zákonné ustanovenie nevylučuje, aby správca konkurznej podstaty, ktorý je právnikom, si nemohol zvoliť svojho zástupcu v konaní.

Námietka žalobcu týkajúca sa nesprávneho určenia výšky trov konania a poukazu na ust. § 8 vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, na ktoré žalobca vo svojom odvolaní poukazuje, neobstojí, pretože uvedené ustanovenie sa týka výlučne osoby a postavenia správcu konkurznej podstaty v rámci sporov, v ktorých je účastníkom, pričom nemožno jeho aplikáciou nahrádzať príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 142 a nasl. OSP), ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania v sporovom konaní. Z uvedených dôvodov, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 OSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania. Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon poskytnutej právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 17.4.2007) vo výške 2750 Sk (zo základu 63 073 Sk) + 19 % DPH, t. j. 522,50 Sk + 178 Sk režijný paušál, spolu 3450,50 Sk (§ 10 ods. 1, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 30. júla 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Silvia Važanová